

כשמעצבים בית עתיק, החלל הוא שמכתיב את העיצוב. הסלון [למעלה] והכניסה לבית [למטה]

בית

כל מטר בעיר שונה מזה שלצדו. יפו העתיקה

התכנון המדויק מאפשר ליצור חלל אקלקטי. פינת האוכל

וואן ספייס לופטי. בית משפחת כנפו

סלון מחוץ לבית

כשכנסים לסטודיו Archtype של נעמה וסמי שלום כנפו ביפו העתיקה, אם עוצרים ומקשיבים לרעג, אפשר ממש לשמוע את הרהיטים משוחחים ביניהם. בני האוג, צלמת ומעצב רב-תחומי (יא הנגדה הכי קלה, הוא אומר. יכן, אבל אז צריך להגדיר מה זה בעצם מגדיר, אומרת היא), עובדים יחד בסטודיו שמרוחק רק רחוב אחד מביתם. את הסטודיו תפתחו לפני שנה וחצי, לאחר חמש שנים שהעבירו בגלריה בשוק הפשפשים ביפו. 'נשארנו ביפו', אומר סמי, 'אבל כל מטר בעיר זה שונה באופן דרמטי מהמטר שלצדו, בפרט עם השינוי שעובר קעת על שוק הפשפשים'. בני האוג חולקים את הסטודיו במשך כל שעות העבודה. הוא ממש סטודיו לממכר הרהיטים, כגלריה לעבודות הצילום המיוחדות של נעמה וליצירות הפיסול והציור של סמי, כמשרד לפגישות עסקים שעוסקות לרוב בעיצוב מניס ואפילו לאירוח החברים של הילדים. בעצם הסטודיו בשבילם הוא מעין המשרד ישיר של הסלון.

בהתחלה ניסו בני האוג לייצר הפרדה בין חלל העבודה לבין חלל המכירה. 'אחרי המעבר חשבתי להפסיק עם מכירת הרהיטים, קצת שבעתי ממנה וחשבתי גם שהמיקום כאן שקט יותר ואין תנועת אנשים שמתאימה למכירה. עם הזמן ראיתי שיותר אנשים נכנסים, וגם הרהיטים קראו לי לחזור', מספר סמי. הוא מוצא רהיטים בכל העולם, מלוש אותם מחפש את הנשמה שבתוכם, עד שמתבהר לו מה צריך לעשות איתם. סדרה של כיסאות משנות ה-50 ניצבת מול שני צילומים של נעמה. יש להם רגלי מתכת ואת צבעם הכתום מכסה שכבה של צבע שחור. 'אלה, לדוגמה, כיסאות שאני צריך לדעת מי קנה אותם ולאיה בית הם ילכו לפני שאדע מה לעשות איתם', הוא מסביר.

רחוב או שניים משם נמצא ביתם של בני האוג.

הילדים גדלו לצד חפצים ורהיטים יפים. חדר הילדים

הוא מרווח בסגנון כנפואי מובהק ודומה לסטודיו בקמרון ובמבנה היפוואי שלו, שנצבר באמצע המאה ה-17. 'כשמעצבים בית ביפו, נכנסים למערכת יחסים רצינית', אומרים בני האוג. 'ואלה לא רק דיבורים: אבני הכורכר הישנות, הסופנות ופולטות מלחים ולחות, גורמות לכל צבע או טיח להחמרר ולנשור. סמי נאלץ לצפות את הקירות בכד כותנה מיוחד, בטיח ובכמה שכבות של דבק - כל זה רק כדי שיהיה אפשר להתחיל בצביעה. כשההגיע לעיצוב, העבודה הייתה קלה יותר. בבית סטודיו אנחנו מקשיבים ללקוח, מבינים את אורחות חייו ומשם ניוגשים לעיצוב, מסביר סמי, 'אבל כשמעצבים בית עתיק כל כך ועם כזה אופי, החלל הוא שמכתיב את העיצוב ולא אנחנו, הדיירים'.

המשך ישיר של הסלון הביתי. עוד מבט לסטודיו

הרהיטים קראו לחזור מרייטס למכירה

תכנון הבית היה מורכב מהרגיל, בין היתר כי הוא פתוח כמעט לגמרי, מעין וואן-סיפייס לופטי שמאפשר למי שנכנס הביתה להבטי לעומקו. 'הילדים שלנו גדלו לצד רהיטים וחפצים יפים', אומרת נעמה, 'הם לא מקשיקים על הקירות או משהו כזה'. בכל זאת, בני האוג ביקשו לספק לילדים מקום להשתחרר, ולכן יצרו בביתם חדר משפחה / רביצה נינוח וגם מרפסת גדולה שממשמת אותם רבות.

התכנון המדויק של הבית אפשר לבני האוג לנוח בבחירת הרהיטים ולצדו חלל אקלקטי, שמשתנה כל הזמן. 'כשמעצבים את הבית, אני ממליץ לתכנן היטב איפה כל דבר יהיה ואילו רהיטים צריך, אבל לא להתקבע על רהיט מסוים', אומר סמי. 'ייתכן שאם תיפתחו ותסתכלו על שולחנות שונים, למשל, שולחן שולחן שמתאים הרבה יותר מאשר שיש לכם ויסיף לבית נשמח'. נשמח היא מילת מפתח אצל סמי, והוא משתמש - ואף מוכר - אך ורק פריטים שיש להם כזאת. אז גם אחת הסיבות לכך שהעיצוב, גם בסטודיו וגם בבית, מתחיל בתדירות גבוהה: כשלקוח או חבר מתחברים לרהיט שהם רואים אצל, סמי מוכר אותו וכך עובר העיצוב אצלו לשלב האבולוציוני הבא, בלי להכריז במילים גדולות על עיצוב מחדש או שיפוץ.

עבודות צילום של נעמה לצד רהיטים משומצים. סטודיו Archtype

אין ורק פריטים עם נשמה. פינה בסטודיו